

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 25 mei 2012 in
zaak nrs. 12/15068 en 12/15069 in het geding tussen:

en

de minister.

Procesverloop

Bij besluit van 7 mei 2012 heeft de minister een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 25 mei 2012 heeft de voorzieningenrechter, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister (thans: de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie) hoger beroep ingesteld. Het hogerberoep is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de staatssecretaris wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.
2. De vreemdeling heeft op 6 april 2012 in Nederland een asielaanvraag ingediend. Uit onderzoek in het Eurodac-systeem is gebleken dat de vreemdeling op illegale wijze Italië is ingereisd en daar de buitengrens heeft overschreden van de landen die aan de Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (PB 2003 L 050; hierna: de Verordening) zijn verbonden. Niet in geschil is dat Italië op grond van de Verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van de in Nederland ingediende asielaanvraag.
3. De staatssecretaris klaagt in de enige grief, samengevat en zakelijk weergegeven, dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat het besluit van 7 mei 2012 in strijd met artikel 3:2 en 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht is genomen. Daartoe betoogt de staatssecretaris dat de persoonlijke ervaringen van de vreemdeling na zijn overdracht en aankomst in Italië, en de ingebrachte rapporten geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn die een hernieuwde rechterlijke beoordeling rechtvaardigen. De voorzieningenrechter heeft evenmin onderkend dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat Italië jegens hem zijn internationale verdragsverplichtingen niet zal nakomen, aldus de staatssecretaris. Daarbij verwijst de staatssecretaris naar de uitspraken van de Afdeling van onder meer 14 juli 2011, in zaak nrs. 201002796/1/V4, 201007479/1/V4 en 201009278/1/V4 (www.raadvanstate.nl), waarin is

overwogen dat de inhoud van de ingebrachte stukken geen aanleiding geeft voor de conclusie dat van overdracht aan Italië dient te worden afgezien.

3.1. Uit de jurisprudentie van de Afdeling (uitspraak van 6 maart 2008 in zaak nr. 200706839/1, www.raadvanstate.nl) vloeit voort dat, indien een bestuursorgaan na een eerder afwijzend besluit een besluit van gelijke strekking neemt, door het instellen van beroep tegen het laatste besluit niet kan worden bereikt dat de bestuursrechter dat besluit toetst, als ware het een eerste afwijzing. Dit uitgangspunt geldt niet alleen voor besluiten genomen naar aanleiding van een nieuwe aanvraag, maar ook voor besluiten op een verzoek om terug te komen van een al dan niet op aanvraag genomen besluit (uitspraak van de Afdeling van 4 mei 2005 in zaak nr. 200406320/1, www.raadvanstate.nl). Slechts indien en voor zover in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een relevante wijziging van het recht heeft voorgedaan, kan de bestuursrechter dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen toetsen.

3.2. Onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die na het eerdere besluit zijn voorgevallen of die niet vóór dat besluit konden en derhalve behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder gestelde feiten of omstandigheden, die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan doen zich niettemin geen feiten of omstandigheden voor die een - hernieuwde - toetsing rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd aan het eerdere besluit kan afdoen.

3.3. Bij besluit van 7 juli 2010 heeft de staatssecretaris een eerdere aanvraag van de vreemdeling om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen, omdat Italië op grond van de Verordening verantwoordelijk wordt geacht voor de behandeling van het asielverzoek. Deze afwijzing is met de uitspraak van de Afdeling van 24 november 2011, in zaak nr. 201010440/1/V4 (www.raadvanstate.nl) in rechte onaanastbaar geworden.

Op 6 januari 2012 heeft de vreemdeling opnieuw een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Bij besluit van 16 januari 2012 is die aanvraag afgewezen, omdat Italië op grond van de Verordening nog immer verantwoordelijk wordt geacht voor de behandeling van het asielverzoek. Vervolgens is de vreemdeling op 27 januari 2012 in het kader van de Verordening overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten.

Op 6 april 2012 heeft de vreemdeling wederom een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Deze aanvraag is het onderwerp van de onderhavige procedure. Het besluit van 7 mei 2012, waarbij deze aanvraag opnieuw is afgewezen omdat Italië op grond van de Verordening verantwoordelijk wordt geacht voor de behandeling van het asielverzoek, is derhalve een besluit van gelijke strekking, zodat op het daartegen ingestelde beroep voormeld beoordelingskader van toepassing is.

3.4. De door de vreemdeling bij de opvolgende aanvraag overgelegde rapporten waren reeds bekend vóór het besluit van 16 januari 2012. De vreemdeling heeft geen in rechte te honoreren verklaring gegeven waarom hij deze stukken niet al in zijn eerdere asielprocedures heeft kunnen overleggen. In zoverre kan dan ook reeds daarom niet worden gesproken van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die een hernieuwde toetsing rechtvaardigen. Dit heeft de voorzieningenrechter niet onderkend.

3.5. De voorzieningenrechter heeft over de omstandigheden waaronder de vreemdeling in de periode van 27 januari 2012 tot en met begin april 2012, na zijn overdracht in het kader van de Verordening, in Italië zou hebben verbleven overwogen dat deze nieuw zijn ten opzichte van de eerdere aanvraag van de vreemdeling omdat deze omstandigheden slechts kort geleden hebben plaatsgevonden en niet op voorhand kan worden uitgesloten dat deze afbreuk doen aan het eerdere besluit.

Door aldus te overwegen is de voorzieningenrechter er ten onrechte aan voorbij gegaan dat op voorhand is uitgesloten dat deze omstandigheden kunnen afdoen aan het eerdere besluit, nu het persoonlijk relaas van de vreemdeling geen indicaties biedt voor het oordeel dat de Italiaanse asielprocedure niet aan de daaraan te stellen eisen voldoet. Daartoe is van belang dat het standpunt van de vreemdeling dat hij in Italië geen asiel heeft kunnen vragen onvoldoende is onderbouwd. Voorts is niet gebleken dat de vreemdeling, indien aangenomen moet worden dat hem de toegang tot de asielprocedure is geweigerd, hierover bij Italiaanse autoriteiten heeft geklaagd of hiertegen een rechtsmiddel heeft aangewend.

De grief slaagt.

4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Nu in hetgeen aldus is aangevoerd geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn gelegen, zich evenmin een relevante wijziging van het recht voordoet en voorts hetgeen is aangevoerd geen grond biedt voor het oordeel dat het hier gaat om een geval als omschreven in rechtsoverweging 45 van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *r* tegen Nederland, van 19 februari 1998, nr. 145/1996/764/965, JV 1998/45, is er voor toetsing van het besluit van 7 mei 2012 geen plaats. Derhalve zal de Afdeling, doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, het beroep van de vreemdeling tegen dit besluit alsnog ongegrond verklaren.

5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 25 mei 2012 in zaak nr. 12/15068;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. G. van der Wiel en mr. J.J. van Eck, leden, in tegenwoordigheid van mr. J.H. van der Winden, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

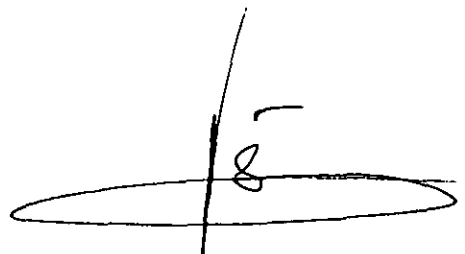
w.g. Van der Winden
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 31 januari 2013

348-722.

Verzonden: 31 januari 2013

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal stroke and a small 'S' or 'e' shape to the right.

mr. H.H.C. Visser